

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/61/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213216616
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7213216616.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcov: 1/ V. P., J.. X.X.XXXX, G. I. O. X., Y. XX, 2/ S. P., J.. XX.XX.XXXX, G. I. O. X., Y. XX, obaja zastúpení Advokátska kancelária L.I.B. legal s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, proti žalovanému: X. Y., J.. X.X.XXXX, G. I. H., G. XX, zastúpený JUDr. Jolanou Fuchsovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, o vypratanie bytu, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Košice II sp. zn. 39C/87/2013 zo dňa 1. februára 2022

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie Okresného súdu Košice II č.k. 39C/87/2013-210 zo dňa 1.2.2022 v napadnutom výroku II. o priznaní náhrady trov konania žalovanému proti žalobcom v 1. a 2. rade v plnom rozsahu.

Žalovaný má proti žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) zhora označeným uznesením zastavil konanie a rozhodol, že žalovaný má proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodol tak o späťvzati žaloby žalobcov v zmysle ust. § 144 a § 145 ods. 1 CSP, pričom žalobcovia zobrali žalobu späť z dôvodu právoplatného rozhodnutia v inom súdnom konaní, v zmysle ktorého žalovaný je výlučným vlastníkom členského podielu k bytu a Stavebné bytové družstvo II. Košice je výlučným vlastníkom bytu, ktorého vypratania sa žalobcovia v tu prebiehajúcim konaní domáhali, čím stratili aktívnu legitimitáciu v spore.

3. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 256 ods. 1 CSP a vzhľadom na skutočnosť, že zastavenie konania zavinili žalobcovia, ktorí nezobrali žalobu späť z dôvodu správania sa žalovaného po podaní žaloby (v zmysle vyhovenia žalobnému petitu aj bez rozhodnutia súdu) a v okolnostiach prejednávanej veci nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania podľa ust. § 257 CSP, priznal žalovanému proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. K žalobcami tvrdným dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému, konkrétne k tvrdenému „odňatíu“ ich vlastníckeho práva k bytu až v priebehu súdneho konania súd uviedol, že výrok o určení vlastníckeho práva nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter. Výsledok konania o určenie vlastníckeho práva k bytu a vlastníckeho práva k členskému podielu tak nemožno vnímať ako odňatie vlastníckeho práva žalobcom v priebehu tohto súdneho konania, čo samo o sebe oslabuje výnimočnosť situácie, v ktorej sa žalobcovia ocitli. Súd za okolnosť hodnú osobitného zreteľa nepovažoval ani z pohľadu žalobcov nepriaznivý procesný výsledok iného súvisiaceho konania. Takéto procesné situácie sú bežné a odrážajú rozmanitosť životnej reality i špecifiká procesu. Každý

žalobca musí počítať s istým rizikom pri vstupe do konania a neúspech v súvisiacom konaní nezavahuje neúspešnú stranu procesnej zodpovednosti v inom konaní. Súd uzavrel, že zaťaženie žalobcov bremenom trov sa nejaví ako nespravodlivé s poukazom na odôvodnenie rozsudku v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II sp. zn. 15C/180/2013 (v ktorom došlo k určeniu, že žalobca je výlučným vlastníkom členského podielu a SBD II. Košice je výlučným vlastníkom bytu, vypratanie ktorého bolo predmetom v tu prebiehajúcom konaní), v ktorom súd konštatoval, že žalobcovia vo vyššie uvedenom konaní v postavení žalovaných 3/ a 4/ nemali nikdy skutočnú vôľu byť nadobudnutí a vykonávať vlastnícke práva, byť nepotrebovali a nikdy ho neužívali. Na takomto zistení súd vo vyššie uvedenom konaní založil nepriaznivé rozhodnutie vo vzťahu k žalobcom a toto rozhodnutie je záväzné a nezmeniteľné a ani v tomto konaní preto súd nemal dôvod z jeho záverov nevychádzať. Súd konštatoval, že nespravodlivým by bolo také rozhodnutie, ktoré by oprávňovalo žalobcov nezaplatiť účelne vynaložené trovy žalovanému, keď to bol práve žalovaný, ktorý aj v dôsledku konania žalobcov musel znášať niekoľko rokov stav neistoty, týkajúcej sa takej krucálnej oblasti ľudského života, akou je otázka bývania. Nepriaznenie trov konania žalovanému by bolo nespravodlivé aj vzhľadom na pomery žalovaného zistené pred rozhodnutím o trovách konania, keďže žalovaný poskytuje výživu svojmu nezamestnanému synovi a o jeho nepriaznivých majetkových pomeroch svedčí rozhodnutie Okresného súdu Košice I sp. zn. 30OdK/122/2021 zo dňa 22.6.2021 o vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného ako dlžníka. Žalobcovia svoje osobné pomery napriek výzve súdu nedeklarovali, preto nebol dôvod, na základe ktorého by mohli byť ich pomery považované za natoľko nepriaznivé, aby sa ich zaťaženie povinnosťou náhrady trov konania javilo ako neprimerane tvrdé.

5. Proti tomuto uzneseniu, a to proti výroku II. o náhrade trov konania v zákonnej lehote podali odvolanie žalobcovia z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a navrhli zmeniť napadnutý výrok rozsudku tak, že súd v zmysle ust. § 257 CSP nepriazni žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania. Argumentovali tým, že pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada aj na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a na ich postoj v konaní. Dôvodmi hodnými osobitného zreteľa sú aj povaha a okolnosti sporu. Práve na tieto dôvody žalobcovia poukazovali v súvislosti so späťvzatím žaloby v tu prebiehajúcom konaní. V súvislosti s okolnosťami iniciovania tu prebiehajúceho sporu žalobcovia poukázali na to, že žalobu o vypratanie nehnuteľnosti podali z dôvodu, že nemali iný spôsob riešenia vzniknutej situácie, keď boli síce zapísaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci dotknutého bytu a súčasne boli vzhľadom na túto skutočnosť nútení hradiť všetky platby spojené s užívaním tohto bytu, hoci reálne užíval byt žalovaný. Žalobcovia museli dokonca uhradiť aj nedoplatky na predmetnom byte, ktoré spôsobil žalovaný. Uvedenú situáciu nebolo možné riešiť mimosúdne. Poukázali aj na pasívne správanie žalovaného za tejto situácie, keď neinicioval žalobu o určenie vlastníckeho práva alebo určenie neplatnosti zmlúv, ktoré uzatvoril so spoločnosťou EX CREDIT, a.s. Takúto žalobu podal žalovaný až po začatí tu prebiehajúceho konania o vypratanie bytu, ktoré iniciovali žalobcovia. Ak by teda bol žalovaný podal žalobu o určenie vlastníckeho práva skôr, žalobcovia by nemali dôvod vôbec podávať žalobu o vypratanie nehnuteľnosti. Dlhodobá pasivita zo strany žalovaného teda prispela k tomu, že žalobcovia nemali inú možnosť, ako celú situáciu ohľadne užívania predmetného bytu riešiť. Súd mal teda prihliadať aj na postoj žalovaného a skutočnosť, že žalobcovia boli nútení podať žalobu o vypratanie bytu vzhľadom na správanie žalovaného. Žiadali prihliadnúť aj na tú skutočnosť, že na začiatku sporu o určenie vlastníckeho práva k dotknutému bytu boli zmluvy, ktoré uzatvoril žalovaný so spoločnosťou EX CREDIT, a.s. a nie so žalobcami. Žalobcovia teda nemali žiaden vplyv na uzatvorenie zmlúv, ktoré boli na počiatku všetkých súdnych sporov ohľadne dotknutého bytu. Z toho dôvodu by bolo neprimerane tvrdým opatrením, aby znášali sankcie v podobe náhrady trov konania. Ohradili sa voči akémukoľvek naznačovanému prepojeniu so spoločnosťou EX CREDIT, a.s., ktoré nebolo ani v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/180/2013 preukázané. Nesúhlasili ani s poukazovaním na odôvodnenie rozsudku vo vyššie uvedenom konaní ohľadne tvrdenej skutočnosti, že nemali nikdy skutočnú vôľu predmetný byt nadobudnúť a vykonávať vlastnícke právo. Uvedené je v hrubom rozpore s konaním žalobcov, ktorí dlhodobo hradili všetky platby spojené s užívaním predmetného bytu, vrátane nedoplatkov, hoci tento byt reálne nemohli užívať, nie preto, že by nechceli, ale preto, že tento objektívne užíval žalovaný.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol uznesenie v napadnutom výroku potvrdiť a zaviazat žalobcov na náhradu trov odvolacieho konania. Nimi uvádzané dôvody hodné osobitného zreteľa označil za nereálne. Žalovaný po celý čas hradil platby spojené s užívaním dotknutého bytu a iba chybou správcu bytového domu boli počas určitého obdobia platby hradené duplicitne žalobcami aj žalovaným. Žalobcom duplicitne uhradené platby boli vrátené. Okamih podania žaloby o určenie

neplatnosti právnych úkonov žalovaným, ako aj jeho postup pred podaním žaloby, sú irelevantné. Žalovaný situácii s bytom, v ktorej sa ocitol, absolútne nerozumel, čo plne zodpovedá jeho rozumovým schopnostiam a možnostiam. Poukázal na výpoveď a písomné vyjadrenie žalovaného F.. Š. v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/180/2013, v zmysle ktorých žalobkyňa bola prepojená so spoločnosťou EX CREDIT, a.s. a práve ju predmetná spoločnosť vybrala, aby po odchode F.. Š. zo spoločnosti EX CREDIT, a.s. boli nájomné práva prepísané práve na ňu. Rovnako prepojenie žalobkyne so spoločnosťami EX CREDIT-u je zrejmé z výpisov z obchodného registra, ktoré sú súčasťou spisu sp. zn. 15C/180/2013. Žalobcovia vo svojej výpovedi vo vyššie uvedenom konaní potvrdili, že byt nikdy nevideli, tento je stovky kilometrov vzdialený od ich bydliska a žalobcovia za prevod členských a nájomných práv dosiaľ nič nezaplatili. Je tomu tak preto, že byt po celý čas mali na sebe zapísané osoby, ktoré v podstate je možné stotožniť so spoločnosťou EX CREDIT, a.s. (F.. Š., žalobcovia). Žalobcovia teda nemali nikdy skutočnú vôľu nadobudnúť byt a vykonávať vlastnícke právo, tento byt nevideli, nepotrebovali, nikdy neužívali a nič zaň nezaplatili. Zo všetkých týchto dôvodov považuje rozhodnutie o trovách konania za vecne správne.

7. Ďalšie vyjadrenia v spore podané neboli.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadisk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné vyhovieť.

9. Uznesenie je v napadnutom výroku II. o náhrade trov konania vecne správne, preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody uznesenia v napadnutej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Súd rozhodol o náhrade trov konania v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP, vychádzajúc zo záveru o procesnom zavinení zastavenia konania žalobcami a po zistení neexistencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

12. Ust. § 256 ods. 1 CSP vychádza pri náhrade trov konania zo zásady procesného zavinenia, ktoré je aplikačne bezproblémovou zásadou.

13. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovanej. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovanej strany, a teda nemožno vyčítať procesné zavinenie žalovanej strane, znáša trovy konania žalovanej strany žalobca.

14. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie sa žalovanej strany, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaná strana procesne zavinila zastavenie konania. Ide najmä o prípady, keď žalovaný po podaní žaloby plnil žalobcovi, v dôsledku čoho žalobca vzal žalobu späť. Odvolací súd poukazuje na to, že kritérium procesného zavinenia je treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, t.j. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť. Pri posudzovaní dôvodnosti podania žaloby sa skúma len procesné hľadisko, a to, či sa žalovaní zachovali v súlade so žalobnou požiadavkou.

15. V prejednávanej veci žalobcovia sa domáhali vypratania bytu, pričom k späťvzatiu žaloby nedošlo z dôvodu správania sa žalovaného, ktorý by dobrovoľne splnil povinnosť žiadajú žalobou, teda, že by byt vypratá a jeho zavineniu nemožno pripísať ani dôvod, pre ktorý žalobcovia zobrali žalobu späť, a to právoplatné vyriešenie otázky vlastníctva dotknutého bytu v neprospech žalobcov.

16. Za daných okolností nemožno dospieť k záveru, že by k späťvzatiu žaloby došlo pre správanie sa žalovaného, pretože žalovaný po začatí konania nesplnil to, čo žalobcovia požadovali a z procesného hľadiska teda zastavenie konania zavinili žalobcovia.

17. Pojem „procesné zavinenie“ použitý v ust. § 256 CSP sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania.

18. Z hľadiska posudzovania procesného zavinenia na zastavení konania nemožno zohľadňovať okolnosti iného sporového konania, v prejednávanej veci konkrétne okolnosti podania žaloby a následného sporu vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15C/180/2013, ako na ne poukazujú žalobcovia v odvolaní. Tieto okolnosti mohli byť zohľadňované iba pri rozhodovaní o náhrade trov konania v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/180/2013.

19. Z hľadiska zisťovania dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP sa súd náležite vypořiadal s neexistenciou dôvodov na strane sporových strán, ako aj s neexistenciou dôvodov, ktoré by mali spočívať v okolnostiach prejednávaného sporu.

20. Pokiaľ žalobcovia argumentovali tým, že žalobu o vypratanie bytu podali dôvodne, keďže nemali inú možnosť domáhať svojich práv a až v priebehu tu prebiehajúceho konania bola vyriešená otázka nedostatku ich aktívnej legitímácie, súd prvej inštancie správne vyhodnotil túto ich argumentáciu ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že výrok rozsudku o určenie práva má deklaratórny charakter a nie konštitutívny.

21. Výrokom rozsudku v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15C/180/2013 došlo k deklarovaniu, že žalovaný v tu prebiehajúcom konaní je výlučným vlastníkom členského podielu k dotknutému bytu a vlastníkom bytu je Stavebné bytové družstvo II. Košice. Týmto rozsudkom sa teda nezaložil nový vlastnícky vzťah k dotknutému bytu v zmysle, že by až od právoplatnosti tohto rozsudku bol vlastníkom členského podielu k dotknutému bytu žalovaný a vlastníkom bytu Stavebné bytové družstvo II. Košice. Z toho teda vyplýva, že žalobcovia v tu prebiehajúcom konaní neboli nikdy vlastníkami dotknutého bytu, a preto ani nemohlo dôjsť k odňatiu tohto ich vlastníckeho práva rozhodnutiami súdu v inom súdnom konaní.

22. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie správne neprihliadol na uvedenú okolnosť ako dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

23. V konaní neboli preukázané ani také majetkové, sociálne, osobné, zárobkové alebo iné pomery žalobcov, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania žalovanému, ktorého osobné a majetkové pomery sú naviac tak nepriaznivé, že rozhodnutím o nepriznaní náhrady trov konania by došlo k neprimeranému zásahu do jeho majetkových práv.

24. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie v napadnutom výroku II. o nároku žalovaného na náhradu trov konania proti žalobcom v 1. a 2. rade v plnom rozsahu ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovia boli v odvolacom konaní neúspešní, nemajú preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla im povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému, z ktorého dôvodu odvolací súd priznal žalovanému proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).